

Afscheid Otwin van Dijk

Door de Voorzitter van de Tweede Kamer, Khadija Arib

Geachte heer van Dijk, beste Otwin,

‘Het persoonlijke is politiek’. Dit citaat is zeker op jou van toepassing. Jouw ongeluk, op achttienjarige leeftijd, heeft je op persoonlijk en professioneel vlak gevormd. Je bent daar altijd heel open over geweest. Het confronteerde je met problemen in de zorg. Problemen die je maar nauwelijks kon geloven, en die je niet zomaar naast je kon neerleggen. Bijvoorbeeld dat je geen andere – goedkopere – rolstoel kreeg, omdat die nu eenmaal niet in het pakket zat, of dat je verzoek om een vervoersvoorziening naar de universiteit werd afgewezen omdat je, als invalide, toch niet aan een baan zou komen.

Het maakte je strijdbaar, en legde de kiem voor je betrokkenheid en focus. Voor jou zijn verheffing en solidariteit je ankerpunten, het kompas waar je op vaart. Politiek is er, in jouw ogen, om mensen te helpen om sterker te worden. Door mensen in hun eigen kracht te zetten, met tegelijkertijd een solide vangnet voor als het mis gaat.

Die ambitie klonk door tijdens je wethouderschap in Doetinchem. Je stond open voor de persoonlijke verhalen, van – en ik citeer – “mensen die wat van hun leven willen maken, maar die soms een zetje in de rug nodig hebben om eruit te halen wat erin zit, of die goede zorg nodig hebben om menswaardig oud te worden.”

In 2012 zette je de stap naar de nationale politiek. Karin zorgde ervoor dat je altijd op tijd in de Kamer was. Zij is je steun en toeverlaat – je gaf het in je brief ook al aan. Je omgeving veranderde, maar je agenda bleef hetzelfde. Je werd lid van de vaste Kamercommissie voor VWS. “De zorg is een prachtig dossier” zei je tijdens je maidenspeech, over de wijziging van de AWBZ (op 27 september 2012). Je voegde daaraan toe: “Het zal best lastig worden.” Volgens mij heb jij dat uitstekend gedaan. Je stond je mannetje tijdens de ‘bijzondere’ debatten die door de commissie werden gevoerd. Dat deed en doe je zonder te polariseren. Bij jou wint de ratio het vaak van de emotie...

... met één belangrijke uitzondering; 21 januari 2016 was een historische dag voor mensen met een beperking. Na jaren van praten werd – eindelijk! – het VN-verdrag voor mensen met een handicap geratificeerd. Daarnaast steunde een meerderheid van de Kamer jouw voorstel om ‘algemene toegankelijkheid’ wettelijk vast te leggen. Een bijzondere en emotionele mijlpaal, die er in de praktijk op neerkomt dat heel Nederland stap voor stap toegankelijk wordt gemaakt, zodat iedereen op een volwaardige manier kan meedraaien in onze samenleving. Ik herinner me jouw blijdschap en die van de

mensen op de publieke tribune, die je zo dankbaar waren dat ze je na het debat even vastpakten en knuffelden.

Samen met Linda Voortman diende je aan het begin van dit jaar een motie in, die opriep om alle Tweede Kamerdebatten te ondertitelen voor mensen die doof of slechthorend zijn. Die motie hebben jullie toen aangehouden, en uiteindelijk is 'ie komen te vervallen. Maar ik voer 'em uit. De Dienst Verslag en Redactie start op korte termijn met een pilot om het mondelinge vragenuur live te ondertitelen. Als dit een succes blijkt, kunnen we kijken of we dat ook met andere debatten gaan doen. Waar ingediende moties soms níet – of slechts met veel pijn en moeite – worden uitgevoerd, gaat de Kamer werken in de geest van jouw níet ingediende motie. Het zal vast vaker zijn voorgekomen, maar het gaat zeker de parlementaire geschiedenisboeken in.

Sinds jouw entree in de Kamer zijn ook hier stappen gezet om het gebouw en de zaal beter toegankelijk te maken. Het spreekgestoelte heeft er een soort dependance bijgekregen, en de toegangsdeuren tot de plenaire vergaderzaal zijn voorzien van drukknoppen.

Lieve Otwin,

Je gaat terug naar je roots. Voor ons een gemis, maar een grote aanwinst voor Oude IJsselstreek. In jou vinden ze een gedreven, bevlogen, sociaal, maar vooral een warm persoon. Het ga je goed. Of, op z'n Achterhoeks: hold oe kreggel!